

DIRECCIÓ
XEVIXIRGO

S. Col·laboradors:
JOSEP MARIA FLORES,
LUIS MARTINEZ,
JOSEP MARTINOV,
CARLES RIBERA

SECCIONS

Política: PEPÀ MASÓ, ELOPÀ MÓN, PILAR ESTERAN;
Economia: JOAN ARZENGOL, OPIÓ, TONI ROSA,
Societat: CARLES SABATÉ, Cultura: ESPERANÇAS JAMURE,
VIDAL; Comunicació: GEMMA BUEQUETS, CIÈNCIES:
JUANEL CASTILLA; Fotografia: ROBERT RAMOS
Còpia: JORDI TORRES; Edició: J. M. MONTÓ,
MONTSE OLIVAS; Avaluació: JORDI PALMER;
Prestació del servei: VICENT SANCHO

REDACCIÓ I SEU SOCIAL
Telèfons: 2 - 60 991 84 47

CENTRALITA Tel: 93 216 39 00
ADREÇA INTERNET: www.112.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel: 932 18 64 80 - Fax: 932 18 64 40

PUBLICITAT: HERMES COMUNICACIONS, S.A.
Serra El Bruc, 42, 17003 Oreny.
Tel: 972 18 64 35 - Fax: 972 18 64 10 - Adreça d'edició: comunic@112.cat

IMPRESSIÓ: Gràfiques de Premsa Diària. DL: B20.249-1976 O-RUS-0 COMPTES PUBLICITAT: PEP LLOIB.

A efectes del que preveu l'article 32.1 del Reglament de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació S.L. s'oposa al pressupost de la contractació de qualitat i al contracte d'obra amb la finalitat de fer recanvis o revisions de premsa amb fins comercials (crossing) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació S.L.

CAL ESTUDIAR I REPLANTEJAR LES LIMITACIONS AMB CRITERIS TÈCNICS I NO POLÍTICS

Rafael de Ribot

Periodista i professor de la Facultat de Comunicació Blanquerna (URL)

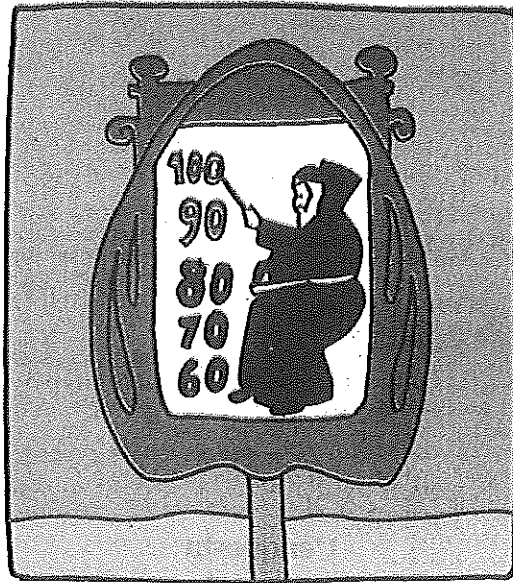
Velocitats variables

Des que l'anterior govern va decidir aplicar la limitació de velocitat als accessos a la ciutat de Barcelona, em pregunto si els avantatges que oferia la mesura estaven reservats als ciutadans i visitants de la capital del país. Si veritablement era tan efectiva per reduir l'accidentalitat, aquest era un bon motiu per aplicar-la a la resta d'àrees metropolitanes, a les entrades i sortides de les grans ciutats i a les zones amb alta densitat de trànsit. De la mateixa manera, si els seus beneficis sobre la qualitat de l'aire eren tan evidents, de ben segur que trobaríem molts altres llocs on caldria aplicar-la.

Departament de Medi Ambient fessin públiques les dades de les observacions de les partícules en suspensió a la zona 80, mentre que els actuals són víctimes ara d'un anticicló que no deixa passar una gota d'aire que renovi l'ambient i que els té atemorits i els recomana no deixar treure més fum de l'estrictament imprescindible als tubs d'escapament.

TOT ARGUMENT QUE ES BASA a defensar que quan més es redueix la velocitat menys riscos hi ha, té el perill d'acabar defensant que no agafem el cotxe i així eliminarem totalment les morts causades pels accidents de trànsit i la contaminació derivada de la circulació dels vehicles. A l'altre extrem, si contraposem a qualsevol limitació l'exercici de la llibertat individual podem acabar per considerar que l'establiment de qualsevol norma és una intromissió inacceptable. Una gestió adequada de l'espai públic hauria de garantir en aquest cas donar les màximes facilitats possibles per als desplaçaments i que aquests es puguin fer amb garanties per a tothom.

SEMPRE M'HA SEMBLAT d'un

JORDI SABAT

Potser tenen raó els que diuen que el cotxe està condemnat a desaparèixer. Però quedar-se de braços plegats esperant que es compleixi el pronòstic és un privilegi dels profetes.

gran sentit comú la velocitat variable que s'aplica a les autopistes franceses, on es pot anar més de pressa que aquí quan es fa en condicions meteorològiques normals, però si plou es redueix automàticament el límit permès. Reivindicco que ara que hem obert el debat sobre la variació de la velocitat es faci una revisió global, que es tinguin en compte els sistemes de seguretat dels nous vehicles, l'experiència dels conductors, l'estat de les carreteres i que afecti totes les vies. Evidentment s'ha de replantejar la velocitat a què s'ha de circular a les autopistes, que no s'ha modificat des que tenim ús de raó automobilística, però no només això. Hi ha autopistes amb condicions perfectes en les quals no tenen sentit certes limitacions i d'altres, construïdes normalment fa molts anys, en què alguns trams farien recomanable circular-hi amb més prudència. A les mateixes ciutats cal replantejar si s'han de mantenir els actuals límits en algunes vies semiurbanes o en artèries centrals, i si és raonable que la velocitat permesa sigui la mateixa aquí que en alguns carrerons.

POTSER TENEN RAÓ els que diuen que els cotxes són una tecnologia del passat i que estan condemnats a desaparèixer. Però quedar-se de braços plegats esperant que es compleixin els seus pronòstics és un privilegi reservat als mateixos profetes.

El dret a l'habitatge

Eulàlia Solé

Sociòloga i escriptora

La crisi està provocant que molts joves que ja s'havien emancipat tornin a casa. Des de fa temps, cada vegada els ha estat més difícil independitzar-se, perquè la manca de feina o

les feines precàries els impeden accedir a un habitatge propi i, més enllà, formar una família. I ja se sap, també des de fa temps, que la majoria de joves que viuen amb els seus pares ingressarien en la pobresa si no fos així. Un panorama que comporta menys fecunditat, i de retruc, més desequilibri en l'estat del benestar. Si, ja fa anys que l'economia i el benestar individual es deterio-

ren, però quan els fills que ja havien fet un pas endavant han de tornar enre, és perquè les circumstàncies s'agregen. L'absència d'un salari o el fet de tenir-ne un de massa baix fan que l'accés a un habitatge esdevingui inassolible, i no sols pel que fa al jovent. Hi ha moltes persones, soles o constituint una família, que no viuen entre quatre parets i un sostre o que ho fan en condicions vergo-

nyoses. L'article 47 de la Constitució determina que tothom té dret a un habitatge digne i adequat, i que els poders públics han de promoure els mitjans necessaris per fer efectiu aquest dret. Es tracta d'un capítol que fins ara és lluny de complir-se, però vet aquí que el govern basc es mostra disposat a fer-ho. Ja ha presentat un avantprojecte en què el govern podrà imposar un cànon i ello-

guer obligatori als habitatges desocupats durant més de dos anys sense causa justificada. Els beneficiaris seran persones amb pocs recursos, a les quals s'oferirà un pis i, si cal, també una prestació econòmica. Quelcom semblant es va promoure a Catalunya l'any 2004, quan al capdavant de la conselleria de Medi Ambient i Habitatge hi havia Salvador Milà. L'enrenou que es va pro-

duir va ser descomunal. Inmediatament se'l va titllar de comunista, de requisador a l'estil soviètic, i ningú no va fer esment del dret constitucional. El projecte es va guardar en un calaix i el conseller no va tardar a ser destituït. Ara veurem si els bascos se'n surten. Probablement, sí. Sense cap retruc, ni entre ells ni per part de fiscalitzadors exògens.